

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

SU TONG

Lumea de orez

Traducere din chineză de
DINU LUCA

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ioana Petridean
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cecilia Laslo
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Proeditură și Tipografie

SU TONG
RICE (米)
Copyright © Su Tong
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2015, pentru prezenta versiune românească

ISBN 978-973-689-905-8
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021 311 23 30

Capitolul unu

Pe înserat, trenul care gonia dinspre nord transportând cărbuni a tras zdruncinându-se tot în vechea gară de mărfuri. În somnul său închipuit, Cinci-Dragoni i-a simțit trepidația și reculul. Un zăngănit uriaș. Au urmat zgomotele slobozite de cărbunii care se surpau sub el. S-a cățărat în picioare, iar luminile incandescente ale peronului i-au înțepat ochii de nu și-i mai putea deschide. Primprejurul liniilor, nenumărați oameni alergau încoace și-ncolo. Aburii și amurgul se topeau laolaltă, iar priveliștile din gară păreau cu totul indistincte, unele în nemîșcare, altele-n plutire.

Acum trebuia să se dea jos. Și-a apucat așternutul făcut sul, a scuturat pulberea de cărbune și praful de pe el, l-a aruncat cu grijă pe terasament, iar după aceea s-a îndoit de șale și a sărit din tren. I s-a părut că trupul îi e mlădios și lipsit de tărie, ca o legătură de paie. Așa, pierdute, i-au picat picioarele pe meleg și pământ străin. Nici măcar nu știa în ce loc se găsește. Vântul a început să bată dinspre pustietate, un vânt de seară amestecat cu miros de funingine și deja foarte rece. Dărdâind de frig, Cinci-Dragoni și-a ridicat așternutul și s-a uitat pentru ultima oară la calea ferată de alături. În amurg, aceasta se întindea spre înainte fără capăt și fără hotar, cu luminile de semnal schimbându-se neregulat în depărtare, ba

în roșu, ba în albastru. A auzit acoperișul gării și șinele punându-se să ropotească laolaltă – un alt tren gonise într-acolo, venind dinspre sud și îndreptându-se către nord. Acum în picioare, Cinci-Dragoni s-a gândit ce s-a gândit la trenuri și la șine; deși marfarul cu cărbuni îl hurducase două zile și două nopți, lucrurile acestea tot îi rămâneau străine și-l lăsau rece și nepăsător.

A străbătut învâlmășeala de baloturi și oameni de pe peron și a pornit spre o mahala înșesată de case. Senzația de foame care îl încerca de multe zile ajunsese acum la apogeu și simțea că stomacul stă să-i sângereze de cât era de gol. Nu mai mâncase nimic de trei zile. Continuând să meargă, și-a întins o mână și a scobit prin așternutul făcut sul până când degetele i-au dat peste niște obiecte tari în formă de bobîțe, pe care le-a scos afară unul câte unul și și le-a îndesat în gură, crănțănindu-le și înghițindu-le.

Era un pumn de orez. Orez brun din Satul cu nuci, satul lui Cinci-Dragoni. Mestecându-și așa ultimul pumn de orez crud, Cinci-Dragoni a intrat cu încetul în oraș, pe la capătul de nord.

Numai ce plouase, iar în crăpăturile din granitul drumului se strânseseră picături de apă ca niște așchii de argint. Deodată, felinarele răzlețe ale străzii s-au aprins cu toatele, iar lumina lor gălbuie a decupat contururi de case și copaci. Capătul de nord al orașului era un loc sărăcăcios și mizer. În aer, împușeala de fecale și cea de carne stricată se întrepătrundeau într-un fel de nespus. În afară de zgomotul apăsător de mașinării care răzbătea dinspre fabrica de textile, totul era o tăcere de moarte pe străzile aproape pustii. Cinci-Dragoni s-a oprit la o răspântie și a văzut un bărbat culcat pe-o parte sub un felinar. Părea să aibă vreo patruzeci și ceva de ani și

adormise făcându-și pernă dintr-un sac de iută. Cinci-Dragoni s-a îndreptat spre el, cu gândul că pesemne locul era bun ca să-ți tragi sufletul. De-abia mai putea merge de oboseală. S-a așezat și el, sprijinindu-se de-un zid. Omul continua să doarmă, cu fața iscându-i un soi de lumină albăstruie în bătaia felinarului.

Hei, trezește-te! i-a spus Cinci-Dragoni, o să te ia răceala dacă dormi așa.

Omul care dormea acolo n-a făcut nici o mișcare, iar Cinci-Dragoni s-a gândit că o fi prea istovit – toți care pleacă departe de casă parcă sunt câini, pe unde ajung, acolo dorm, și mai au și înfățișare de câini, osteniți, somnoroși sau arătându-și pe chip sălbăticia. Cinci-Dragoni și-a întors fața spre reclamele viu colorate de pe zid. Pe toate, că erau la săpun, țigări, elixiruri sau întăritoare, era desenată câte o femeie cu buze sângerii, sclifosită și cochetă. Înghesuite printre femei mai erau și tot soiul de înștiințări oficiale, precum și adresele unor clinici private specializate în vindecarea bolilor venerice. L-a pufnit râsul. Țasta e orașul, un talmeș-balmeș plin de fel de fel de ciudațenii, de-aia se adună oamenii ca muștele la el, își lasă ouăle și-și fac cuib. Unul nu laudă locul, dar până la urmă toți se strămută aici. Se întunecase deja cu totul. Cinci-Dragoni a deslușit prin perdeaua joasă a nopții fumurile ajunse de poveste ale orașului, care se ridicau fără întrerupere chiar și peste noapte. Asta îi confirma imaginea pe care și-o făcuse mai demult – odată, când se întorseseră unii în Satul cu nuci, îi ziseseră că orașul e un horn cu totul uriaș.

După ce a plecat de la colțul străzii, s-a uitat ce s-a uitat la bărbatul de sub felinar, care stătea acolo culcat pe o parte fără să-și fi schimbat deloc poziția; de părul lui vâlvoi se prinsese un strat alb de brumă. Cinci-Dragoni

s-a apropiat și l-a împuns în umăr. Nu mai dormi, trebuie să te pui pe drum. Trupul omului era ca un pietroi, înghețat și țeapăn, și nu s-a clintit deloc. Cinci-Dragoni i-a pus mâna sub nări și n-a simțit nici o suflare. E mort! Cinci-Dragoni a scos un strigăt speriat și și-a luat picioarele la spinare – nu-i trecuse prin cap că omul murise. Mai apoi, a alergat întruna pe străzile acelea străine, cu fața bătând în albastru a mortului urmărindu-l ca o viespe rotindu-se în zbor în spatele lui. Nu-i trecea deloc spaima din suflet, nici măcar nu îndrăznea să se întoarcă să arunce o privire. Nenumărate prăvălii, ateliere și grămezi de moloz, toate negre ca smoala, au fulgerat pe lângă el până a ajuns la capătul unui drum pietruit, unde se găsea o întindere vastă de pământ și râul cel maiestuos. A văzut o pădure de catarge și felinarele de pe ele, precum și o negură de corăbii trase la debarcader. Niște oameni fumau așezați pe baloturi și vorbeau tare. Un damf acru de băutură scâldea tot locul. S-a oprit din alergat și a rămas acolo gâfâind greoi, în timp ce măsura stăpânit debarcaderul în noapte, precum și pe cei ce nu plecaseră încă înapoi spre casă. Spaima din suflet tot nu-i trecuse – trebuia să-și recapete suflul și apoi să hotărască încotro să se îndrepte.

Ceilalți au văzut un om ducând în spate un așternut făcut sul și fugind ca un iepure speriat înspre debarcader. Avea fața albă ca hârtia, iar gâtul și șaua nasului îi erau pătate de praf de cărbune. Ei ședea împreună în cerc, bând și mâncând alune și cap de porc fiert în sos de soia; toți erau afumați bine. S-au ridicat și s-au uitat la Cinci-Dragoni, cel ce fugea ca un iepure speriat înspre debarcader.

De ce fugi? Abao i s-a pus în cale lui Cinci-Dragoni și l-a înșfăcat de guler. Oi fi vreun hoț?

Un mort! Cinci-Dragoni a făcut gura mare, gâfâind greoi. Un mort!

Te urmărește vreun mort? Abao a început să râdă și le-a zis tovarășilor săi: Ați auzit? Țsta până și de la mort vrea să fure.

N-am furat, nu-s hoț. Cinci-Dragoni de-abia acum a descoperit ceata de pe debarcader. Pe baloturile de pe jos erau îngrămădite sticle de băutură și carne unsuroasă de cap de porc. S-a tras instinctiv într-acolo. Luna și felinarele corăbiilor scâldau în lumină fețele împurpurate ale bărbaților, care îl iscodeau în tăcere. Gâttele lui Cinci-Dragoni a scos o bolboroseală, iar mâinile i s-au întins tremurânde spre mâncarea de pe baloturi. Nu mai pot de foame! I-a cercetat din priviri pe ceilalți, iar pe fețele acestora a încolțit un părelnic zâmbet. De trei zile n-am mâncat, mi-s rupt de foame. Piuind așa, Cinci-Dragoni a înhățat o bucată de carne, iar imediat după aceea a slobozit un țipăt ascuțit și tânguitor – îl călcașeră brusc și precis pe mână în care ținea carnea.

Zi că sunt tata tău. Piciorul lui Abao i-a frământat mâna. *Zi că sunt tata tău și-ți dau să mănânci ce-i pe-aici.*

Frate, fă o faptă bună! Cinci-Dragoni și-a ridicat privirea spre fața lui Abao și către creștetul fără nici un fir de păr al acestuia. Chiar mi-s rupt de foame, faceți o faptă bună!

Zi că sunt tata tău și-ți dau să mănânci, a zis Abao. Nu-nțelegi sau nu vrei să zici că sunt tat-al tău? Zi! Zi și-ți dau să mănânci!

Cinci-Dragoni s-a holbat înlemnit la Abao și, după o clipă, a zis în sfârșit: *Ești tata meu.*

Abao s-a pus să râdă nebunește, dar tot îi ținea mâna cu piciorul. A arătat spre bărbații voinici de alături și a spus: Mai sunt și ei, la fiecare trebuie să-i zici că e tat-al tău, că altminteri n-o să se-nvoiască.

Cinci-Dragoni a măturat cu privirea fețele celorlalți. Băuseră de se bălăbăneau în toate părțile, iar unul, care se sprijinea de un balot, spunea vorbe deșucheate fără oprire. În ochii tuturor scânteiau luminițe roșii nedeslușite, care te îngrozeau. Cinci-Dragoni și-a lăsat abătut capul în jos, uitându-se la picioarele lui Abao. Abao purta pantofi negri de pânză, din care pe la vârfuri îi ieșeau afară două degete albicioase: acestea-l călcau pe mână la fel de apăsător ca o stâncă.

Tata meu. Pe debarcader, vocea lui Cinci-Dragoni a părut prelungă și fără forță, în adâncul nopții. I-a văzut cum râd rânjindu-se la el, plini de un fel de voie bună ignorantă. Și-a lăsat capul în jos și și-a văzut umbra, pe jumătate pe vine, pe jumătate întinsă la pământ, foarte asemănătoare cu cea a unui câine. Cine e tatăl meu? Cuvântul îi era cu totul străin. Era orfan, avea nenumărați veri și rude mai îndepărtate în Satul cu nuci, dar n-avea mamă și tată. Sătenii îi spusese că părinții îi muriseră în marea foamete din urmă cu douăzeci de ani. Când rudele veniseră să ridice cadavrele, Cinci-Dragoni dormea de unul singur pe o grămadă de paie, lingând un colier de argint. Sătenii i-au spus mai apoi: Cinci-Dragoni, atuncea semănai cu un câine. Copiii fără tată seamănă toți cu un câine. După aceea, piciorul lui Abao i-a dat în sfârșit drumul la mână. Cinci-Dragoni a înhățat carnea și s-a zorit să și-o îndese în gură. Nu i-a prins savoarea, își pierduse deja simțul gustului, a simțit doar cum îi intră în corp mâncare adevărată, ceea ce l-a mai însuflețit un pic. Abao s-a apropiat ținând în mâini un bol de rachiu și l-a bătut cu palma peste fălci. Ia bea-mi tu mie rachiul ăsta, bine? Să-l dai pe tot pe gât dintr-o înghițitură.